

veta, på hvad sätt en sådan man reser. Resan sker nemligen till fot. Kostnaderna för sitt underhåll betäcker vandraren med försäljning till almogen af svafvel, nålar och åtskillig husmedicin, hvilket allt han medför i sin rensel. Så utgjorde omkostnaden för Europæi sednaste resa under fyra månaders tid ungefär 70 Rubel B. A. Tänker man sig en ung man om tjugo år, späd till kroppsbyggnaden som en femtonårig yngling, dock redan något böjd af tidiga och ansträngda studier, på sina skidor vandrande öfver ödemarkernas snö och sökande icke hvila, utan arbete under halfvilda stammars tält eller bräckliga takåsar, så har man en bild af det »moderna Suomi,» något afvikande från den målning Svenska dagbladsskrifvare behagat göra af detta »parfymerade slägte.» 10

En annan landsman Magister *H. Kellgren* står äfven i begrepp att företaga en resa, mindre mödosam väl, men icke mindre föranledd af kärlek för fosterlandets språk och, som man har rätt att hoppas, till icke mindre båtнад för dess uppodling. Hr K. afser nemligen att begagna det förslag, Professor *H. Brockhaus* i Leipzig framställt i bref till Lönnrot, och hvarom blifvit nämndt i detta blad N:o 41 förlidne årgång. Han beger sig derföre till Tyskland, och torde hans första arbete derstädes blifva att i samråd med Prof. Brockhaus utgifva en tysk öfversättning af *Kalevala* med nödiga linguistiska och historiska kommentarier för diktens uppfattning af utländningar. En på Tyska utgifven *Finsk Grammatik* vore utan tvifvel ett gagneligt förarbete, och man torde äfven få hoppas på en sådan frukt of K:s verksamhet i utlandet. 20

Då också Lönnrot lärar beslutit att i Tyskland och äfven med Tysk tolkning utgifva sitt *Finska Lexikon* samt att för detta ändamål efter ett år begifva sig till nämnde land, så kan dock, om man derjemte ihågkommer *Castréns Syrjänska*, och snart färdigtryckta *Tscheremisiska Grammatik* samt hans öfriga arbeten, sägas, att *Finnarne* sjelfve verka något för att göra sitt språk och sin litteratur kända af utländningen. 30

Det lider intet tvifvel, att ju *Kellgren* af de rika tillgången, landets Universitet för sådant ändamål eger, skall erhålla ett lämpligt reseunderstöd. Ett sådant användes då för den enda vetenskap, hvari Finland för närvarande kan hoppas ett varaktigt erkännande inom vetenskapens verld. Det bereder också på samma gång för Universitetet ett nytt studium, hvarförutan detsamma icke kan höja sig till samtidens språkforskning. Ty Hr *Kellgren* är sinnad under Prof. Brockhaus ledning fortsätta de studier i Sanskrit, med hvilka han under den celebra *Boeck's* redan gjort en god början. Och ehuru Universitetet länge egt en man, som känner Sanskritlitteraturen, har dock den komparativa språkforskningen ända hittills varit för ungdomens studier fremmande. 40

39 HURU KAN FRAMTIDEN HÅLLAS VARM.

Saima n:o 5 5. II 1846

50

En säker erfarenhet lärer, att ved är en nyttig vara isynnerhet vintertiden. Troligt är, att också våra *Finska bönder* redan kommit till denna erfarenhet. Men man tror dem dock hafva en synnerlig fallenhet att förstöra skogen och lemna sina efterkommande utan ämne ens till

nödiga svafvelstickor.

Bland dessa oförståndiga är nu en del verklig egare till den skog, den begagnar till bränsle. För deras barnbarn kan då egentligen intet göras, om de icke möjligen kunna förhindras att transportera sin skog till fremmande länder. Till en del förbjuder sig detta af sig sjelf; ty för löfträd betalas så litet, att transporten icke lönar sig. Och det är likväl ved af dessa trädslag, som ger värme och hufvudsakligen till eldning begagnas. För att i framtiden värma dem, som frysa, kan således här intet göras.

10 Barrskogen deremot ger ett äfven för utlänningen begärligt virke. Hinder mot dess utskeppande är derföre ett ypperligt skogbevaringsmedel. Vål är ved af barrträd ringa värmegifvande. Den hinner också långsammare till mognad än löfskogen. Men kanske dock modet kan bringa den till heder. Och när en gång landets större odling och en ökad folkmängd gör ordnad skogskötsel till ett behof, så föredrager man kanske barrskogen framför alla ädlare trädslag och vinnlägger sig synnerligen om dess häfd. Hvad som ända till den tiden obegagnadt ruttar ned, det har dock tjänat framtiden till ett exempel, huru det går med barrskogen, om löfskog föredrages till bränsle. Ännu har också
20 framtiden samma utväg att använda en del deraf som nutiden. I alla Europas länder hafva väl stenhus efterträdt trädkojorna. Man belönar till och med i vårt land dem, som bygga af sten. Likaså börjar man segla verlden rund i skutor af hårda jernet. Men äfven sådant kan ju förhindras, och hus och fartyg allt framgent byggas af det lösaste material, af tall och gran. Ännu kan äfven framtiden utskeppa plankor och bräder. Hvarföre skall då nutiden åtaga sig besväret? Vål är det afgjort, att de träd, hvilka nu äro för ändamålet tjenliga, efter femtio år äro odugliga, likasom att den skog, som då kan användas, nu är oanvändbar. Men man kunde ju nu säga, hvad sågas kan, och spara
30 bräderna för efterkommandes behof inom vägg och under tak. Vi glömde – och mången ann har glömt det – att samma besparingsmetod kunde användas för bränsle. – Dock »vill» skattebonden, skogsegaren, icke sålunda spara skog för sina efterkommande, så kan den saken icke hjälpas, utan dessa få ohjelpigen frysa.

Annorlunda förhåller det sig med en annan del, med kronobönderna. De kunna förbjudas att afyttra skogen icke blott till utländningen utan äfven till hvarje inhemsk man. Frukten af ett sådant förbud måste blifva den absolutaste skogsbesparing, och deras efterkommande vore sålunda försäkrade mot all köldens åverkan. Ja detta skulle nästan
40 inträffa, äfven om deras förfäder helt och hållet skulle åsidosätta den nyttiga omsorgen att insamla den nedruttnande skogen och förvara den inom lås och bom.

Blott en sak står ännu i vägen för ett så lyckligt resultat. Kronobonden »kan» nemligen blifva skattebonde. Då äro hans efterkommande i samma olyckliga belägenhet som den sistnämndes – d. ä. för deras uppvärmande kan egentligen intet göras, om icke deras värda förfäder »vilja» göra något.

Sålunda visar sig skatteköp för kronohemman såsom en högst vådlig anstalt för det blifvande Suomis tillbörliga lifsvärma. Den hotar
50 åtminstone att betaga närvarande och kommande skogsordningar all tillämplighet. En sådan lag kommer då i hufvudsak att lyda: »för skattehemmansegare kan intet föreskrivas; för kronobonde stadgas följande &c. &c. – så länge honom lyster att tillhöra denna kategori.» Och likväl erkänna vi, att Saima såsom en den obetydligaste medlem af det Finska vedbesparingssällskapet, ansett skatteköpen för ett verk-

samt sätt att åstadkomma en sådan besparing, om man nemligen dermed vill förstå de Finska skogarnes förmonligaste användande.

Till vår stora glädje finna vi, att en eljest sträng herre, Hr B. B. i Helsingfors Tidningar, i fråga om skatteköpens nytta med oss öfverensstämmer. Ehuruväl nu Hr B. B. icke uttryckligen säger dem vara vedbesparande, kunne vi dock äfven i detta hänseende åberopa en auktoritet – Förslaget till Ny Skogsordning. Med vackra ord framställes nemligen här, huru fri eganderätt aldrasäkrast framkallar insigtsfull omvårdnad om egendomen. Hvaraf äfven synes följa, att kronobondens förvandlande till skattebonde ger bästa borgen för ett landet

10

båtande användande af de nuvarande kronohemmanens skogar. Men ingenstädes har vårt blad, såsom Hr B. B. påstår, yrkat, att Kommitén för nämnda förslag bort med ett pennndrag göra kronobonde till skattebonde. Lättnad för skatteköpen är det hufvudsakliga vi förordat. Och detta af det skäl, att den långa tidsutdräkten för dessa transaktioner nu gör kronobönderna mindre hugade för desamma. Såsom en utväg hafva vi föreslagit, att dylika köp skulle beviljas af länestyrelserna. Kanske vore det en ytterligare lättnad, om ansökning i detta hänseende jemte skatteköpssumman finge vid vanlig uppbördsstämma aflemnas till kronofogden, att genom dennes försorg ofördröj-
jellen inlemnas till Länestyrelsen.

20

Ett misstag har Hr B. B. begått, då han förmenar, att rättigheten till skatteköpssummans inbetalning fördelad på tjugu år skulle för den betalande medföra skattemannarätt redan från första inbetalningen. Redan vådan häraf för all besparing af kronoskogen lärar afböjt ett sådant stadgande. Ty intet kunde ju vid sådane omständigheter hindra åboen att efter första inbetalningen spoliara all skog, sälja hemmanet och lemna öfriga inbetalningar, då han, redan kapitalist vorden, kunde företaga samma manöver med en mängd andra kronohemman.

Deremot har det sin rättighet, att vi ansett Förslaget till Ny Skogsordning hafva kunnat lemna kronobonde samma frihet i skogens begagnande, hvilken icke kan fränkännas skattebonden. Hvad Hr B. B. anført angående gagneligheten af en sådan åtgärd, erkänne vi fullligen bevisa dess olämplighet under närvarande förhållanden. En bland de förnämsta anledningar, af hvilka kronohemmansinnehafvaren bör ledas till skatteköp, skulle nemligen, såsom Hr B. B. anført, genom en sådan åtgärd försvinna, medan ännu andra anledningar nog finnas, hvilkas art och vikt dock kronobonden icke förmår fatta – isynnerhet då nödig upplysning om dessa icke lätt kan bibringas honom.

30

Det återstår således endast att så mycket som möjligt underlätta skatteköpen, för att äfven hos kronobonden göra den goda vilja för skogens omsorgsfulla vård möjlig, hvarförutan kommande släktens vedförråd alla förordningar oaktadt skulle blifva alltför knappt. Ett säkert medel åter att hos honom framkalla denna goda vilja är lönande afsättning af skogsprodukter. Och en sådan förskaffar sågrörelsen, om för densamma icke sättas några hinder, hvilka omåttligt höja dess omkostnader och förminska afsättningen på utländsk ort.

40

50